

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 264.351 van 29 september 2025
in de zaak A. 239.198/VII-42.055**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Benoit Dhondt
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 mei 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 287.886 van 21 april 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.499 van 7 juli 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 maart 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sherish Raja, die *loco* advocaat Benoit Dhondt verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 12 april 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 september 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 2 november 2022 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 21 april 2023 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In een eerste middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet, geschonden omdat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op drie argumenten die verzoeker had uitgewerkt op basis van objectieve landeninformatie over Afghanistan, dan wel het gebrek hieraan.

In een eerste punt “Gebrek aan COI in het algemeen” voert verzoeker aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft opgeworpen dat er onvoldoende kwalitatieve en relevante informatie is om internationale bescherming te weigeren aan Afghanen die hun land ontvlucht zijn. Hij heeft daartoe verwezen naar de nota van de Hoge Commissaris van de

Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022, waarin wordt opgeroepen voorlopig geen beslissingen te nemen in asioldossiers waarin niet kan worden vastgesteld of de betrokkene nood heeft aan bescherming in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, omwille van het gebrek aan betrouwbare informatie over Afghanistan. Verder heeft verzoeker zich gesteund op de kritische analyse van vzw Nansen en besloten dat een bijzonder hoge bewijslast rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asioldossiers van Afghanen. Er moet immers meer gewicht worden toegekend aan de richtlijnen van de UNHCR dan aan de door de verwerende partij gebruikte COI. In het bestreden arrest wordt bevestigd dat de aangehaalde rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA) erkennen dat er uitdagingen zijn bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. Alle informatie in het beroepsschrift en de aanvullende nota, waaruit blijkt dat de gehanteerde landeninformatie niet toelaat over te gaan tot de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van Afghaanse onderdanen, wordt echter zonder meer en in strijd met de jurisdictionele motiveringsplicht terzijde geschoven.

In een tweede punt “Gebrek aan COI voor terugkeerders na asielaanvraag in het Westen” voert verzoeker aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande nogmaals heeft gewezen op het gebrek aan betrouwbare informatie en op het rapport van vzw Nansen waaruit blijkt dat er in Afghanistan nog geen terugkeerders uit Europa zijn sinds de machtsvername door de taliban, en er dus ook geen informatie is over de risico’s bij een terugkeer. In het bestreden arrest wordt geen rekening gehouden met de nota van de UNHCR, doch enkel met de bronnen van het EUAA. Ondanks de moeilijkheden bij de informatiegaring, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er voldoende informatie beschikbaar is om te kunnen besluiten dat het veilig genoeg is voor verzoeker om terug te keren. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met verzoekers kritiek

op de gehanteerde bronnen, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker acht het negeren van die kritiek in strijd met de jurisdictionele motiveringsplicht.

In een derde punt “Inhoudelijke kritiek gehanteerde bronnen” gaat verzoeker in op verschillende elementen.

Betreffende de “Parameters EUAA Country Guidance” voert verzoeker aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd dat de beschikbare informatie geen duidelijkheid geeft over een aantal essentiële elementen betreffende het risico voor uit het Westen terugkerende Afghanen en dat hij uitgebreid is ingegaan op die parameters. In het bestreden arrest worden die parameters zonder meer toegepast, zonder in te gaan op verzoekers kritieken dienaangaande en zonder aan te geven waarom er geen rekening mee wordt gehouden. Nochtans acht verzoeker de kans reëel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, indien hij verzoekers kritiek in aanmerking had genomen, een andere, meer terughoudende en voorzichtige invulling zou hebben gegeven aan de parameters van het EUAA. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou dan concluderen dat het risico op vervolging voor verzoeker te groot is, hetzij vaststellen dat er onvoldoende actuele informatie beschikbaar is om op basis van de parameters van het EUAA te kunnen oordelen of een terugkeer naar Afghanistan mogelijk is.

Betreffende de “Risicofactoren” is verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgebreid ingegaan op het feit dat vanuit Europa terugkerende verwesterde Afghanen gevaar lopen te worden geviséerd door de taliban. Verzoeker heeft daarbij verwezen naar individuele factoren die op hem van toepassing zijn, (zijn afkomst uit conservatief en ruraal gebied, zijn tweejarig verblijf als jongvolwassene in België en zijn westerse levensstijl) en naar bepaalde landeninformatie. Hij heeft onmiskenbaar het risico voor afgewezen verzoekers om internationale bescherming die van Europa terugkeren naar Afghanistan in kaart

gebracht en gedocumenteerd, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft daar geen bevredigend en inhoudelijk antwoord op. Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent zicht te krijgen op de huidige “geldende normen” in Afghanistan door vier punten, waaruit wordt afgeleid dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd en zal worden vervolgd, doch dat dit afhangt van specifieke individuele elementen die verzoeker niet heeft. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus een verkeerde voorstelling van verzoekers argumentatie en de aangevoerde informatie. Zo maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde noodzakelijk onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. Terugkeerders die in het Westen internationale bescherming hebben gezocht zijn te onderscheiden van bijvoorbeeld Afghanen die het land om redenen van werk hebben verlaten of terugkeren uit islamitische buurlanden. Daarnaast haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alleszins twee risicogroepen door elkaar door te laten uitschijnen dat verzoeker heeft aangevoerd een risico te lopen omwille van daadwerkelijke verwestering en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering. De gehanteerde maatstaf van “persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen” is volgens verzoeker van toepassing op daadwerkelijke verwestering en niet op gepercipieerde verwestering. Toegeschreven verwestering uit zich dus niet zozeer door gedragingen of kenmerken, laat staan onveranderlijke, maar is het gevolg van het vertrek naar een westers land op zich. De vraag is bijgevolg of verzoeker identificeerbaar is als iemand die terugkomt uit het Westen als afgewezen asielzoeker of niet, en of daar een risico uit voortvloeit. Verzoeker laat gelden dat hij consequent heeft gevraagd om het risico te beoordelen voor een terugkeerder die in een Europees land internationale bescherming heeft gevraagd, dit omwille van het feit dat het loutere gegeven naar Europa gevlucht te zijn en om bescherming verzocht te hebben voor de taliban kan volstaan om die persoon als verrader, ongelovig of verwesterd te beschouwen en dat een dergelijke persoon om die reden riskeert met daden van geweld geconfronteerd te worden. Of elke persoon

die terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verhullen kenmerken of gedragingen, is hierbij irrelevant en geen correcte weergave van verzoekers vraag. Verzoeker stelt verder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen enkel antwoord biedt op zijn argumentatie over de zichtbaarheid van terugkeerders, die direct identificeerbaar zijn door de controleposten op de luchthaven. Vermits de taliban, zoals in het bestreden arrest wordt opgemerkt, negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan worden verwacht dat zij interesse zullen hebben in Afghanen die uit het Westen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken en dat zij hen zullen ondervragen. De bewering in het bestreden arrest dat de taliban niet over de nodige infrastructuur zouden beschikken voor deze identificatie en controle, vindt geen steun in het administratief dossier en is bovendien niet redelijk, aangezien de taliban reeds voor de machtsovername terugkeerders konden identificeren en vervolgen en zij sinds de machtsovername het volledige staatsapparaat met inbegrip van politie, geheime dienst en leger in handen hebben. Tot slot heeft verzoeker laten gelden dat een dergelijke terugkeerder als politiek-religieuze verrader kan worden aanzien omwille van zijn vlucht naar Europa, niet omwille van persoonlijke uiterst moeilijk te veranderen of te verhullen kenmerken. Ook hier legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder rechtvaardiging de lat hoger. Verzoeker is het niet eens met de beoordeling dat uit de beschikbare landeninformatie niet zou blijken dat het loutere feit te zijn gevlucht uit Afghanistan en om bescherming te hebben gevraagd in Europa, kan volstaan opdat hem politiek-religieus verraad (verwestering) zou worden toegeschreven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar een anonieme bron, maar antwoordt niet op verzoekers kritiek op deze bron en het gebrek aan onderbouwing van de inhoud ervan dat terugkeerders niet zozeer problemen krijgen omwille van hun vertrek, maar omwille van hun profiel.

6. In een tweede middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden doordat het bestreden arrest enkele interne tegenstrijdigheden vertoont. Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

enerzijds dat de taliban niet in staat worden geacht terugkeerders op te sporen en te controleren, terwijl hij anderzijds wijst op informatie waaruit blijkt dat de taliban door hun lokale aanwezigheid heel goed weten wie terugkeert en wie niet. Verzoeker ziet een tweede tegenstrijdigheid waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds stelt dat controleposten worden opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en voor de handhaving van de talibancodes, terwijl hij anderzijds stelt dat de controlediensten dienen om te zoeken naar voormalige medewerkers van de politie en het leger, waarmee hij suggereert dat terugkeerders niet zouden worden gezocht. Nochtans geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf aan dat de taliban negatief staan tegenover terugkeerders, die immers worden gezien als mensen zonder islamitische waarden en die dus tegen de talibancodes zijn. In de derde plaats bevat het bestreden arrest volgens verzoeker een tegenstrijdigheid betreffende het risico op vervolging voor Afghanen die terugkeren naar Afghanistan nadat zij in het Westen hebben verbleven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt aan dat de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is, doch oordeelt dat een individuele beoordeling zich opdringt, rekening houdend met een aantal risicobepalende factoren. Verzoeker ziet niet hoe de eerste rechter met zoveel zekerheid kan stellen dat “[n]iet elke Afghaan die terugkeert uit Europa [...] immers daadwerkelijk verwesterd [zal] zijn, noch als verwesterd zal worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen”. Hij vindt deze stellingen onverzoenbaar met elkaar. Indien onduidelijk is wat er met uit het Westen terugkerende Afghanen gebeurt, dan moet deze onduidelijkheid in twee richtingen gelden. Anders gezegd, kan niet met zekerheid worden gesteld dat (alle of een deel van de) terugkerende Afghanen als verwesterd zullen worden beschouwd omwille van hun verblijf in Europa, noch dat zij niet als verwesterd zullen worden beschouwd. Tot slot merkt verzoeker op dat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het aangevoerde risico om te reizen zonder *taskara* niet dienstig is in het kader van het onderzoek naar internationale bescherming, doch dat bij elk verzoek om internationale bescherming moet worden nagegaan

wat het risico op vervolging is in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. In een Burundees dossier heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat voor de perceptie bij terugkeer in het land van herkomst een relevant verschil bestaat tussen Burundezen die louter in België hebben verbleven en zij die om internationale bescherming hebben verzocht. In dat arrest wordt er ook op gewezen dat het gebrek aan informatie over concrete voorbeelden van terugkeerders die asiel hebben aangevraagd weinig tot niets afdoet aan het risico, vermits er al geruime tijd geen gedwongen terugkeer plaatsvindt en zeer weinig gevallen van vrijwillige terugkeer gekend zijn. De parallellen met de terugkeer van Afghanen die om internationale bescherming hebben verzocht in België zijn duidelijk. Als verzoeker aanvoert dat het vaststaat dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zonder *taskara* extra in de aandacht zal lopen wanneer hij binnenlandse *checkpoints* moet passeren op weg naar zijn regio van herkomst, moeten de asielinstanties en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit onderzoeken omdat het hoort tot de kern van de internationale bescherming, zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM. De Raad kan zich niet verschuilen achter de stelling dat de beslissingen van de asielinstanties geen terugkeerbeslissingen zijn om niet te hoeven onderzoeken wat de voorzienbare gevolgen zouden zijn in geval van terugkeer. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) schat in zijn arrest van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, (hierna: het arrest *Sufi en Elmi*) het risico bij terugkeer zeer nauwkeurig, chronologisch en logisch in. Het Hof houdt rekening met wie de luchthaven in handen heeft en welke de veiligheidssituatie is in gebieden waar doorheen moet worden gereisd en in het gebied waar de terugkeerder zich zou moeten vestigen. De asielinstanties moeten thans dezelfde oefening maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de *checkpoints* die verzoeker voorhoudt te moeten passeren, zich hoofdzakelijk in en rond steden zouden bevinden en zouden dienen om Afghanen met een specifiek profiel op te sporen. Als verzoeker evenwel terugkeert, landt hij evident bij de grote steden, waar de luchthavens immers liggen. Er zijn controleposten op de luchthavens zelf. Dan moet verzoeker van de

luchthavens naar de stad en vanuit de stad naar zijn regio van herkomst. De *checkpoints* zijn er niet enkel om tegenstanders van de taliban op te sporen, maar ook om de talibancodes af te dwingen. Dit is net het ‘spel’ waarmee terugkeerders worden geconfronteerd en dat een groot risico voor hen vormt. Overigens acht verzoeker de doelstelling van de *checkpoints* niet determinerend voor het risico dat eruit voortvloeit. Er zijn nog geen gedwongen terugkeerders, dus is het evident dat de bestaande controleposten heden niet zijn gericht op het identificeren van gedwongen terugkeerders. Dat zegt echter niets over de controles waarmee afgewezen Afghaanse asielzoekers bij terugkeer te maken zullen krijgen. Gelet op het feit dat de taliban, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest stelt, negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan verlaten hebben, kan worden verwacht dat zij interesse zullen hebben in Afghanen die uit Westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken en deze personen aan ondervraging zullen onderwerpen. Vermits het gaat om een zeer kleine en duidelijk identificeerbare en lokaliseerbare groep, valt het volgens verzoeker te verwachten dat het wel degelijk binnen de mogelijkheden van de taliban zal vallen om deze groep, of een deel ervan, te ondervragen.

7. In een derde middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar de richtlijnen van het EUAA voor de inschatting of een Afghaan het risico loopt om als verwesterd te zullen worden beschouwd, doch de drempel van de jurisdictionele motiveringsplicht wordt niet bereikt met de motivering omtrent de parameters van verzoekers leeftijd en de duur van zijn verblijf in een westers land. Met de overwegingen “dat verzoeker al was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam” en dat verzoeker “niet aan[toont] dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent”, hanteert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verkeerd referentiekader. Door de machtsovername van de taliban zijn de omstandigheden fundamenteel gewijzigd en gelden niet langer de waarden en normen waarmee verzoeker is opgegroeid, doch wel de waarden en normen die de taliban hanteren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt niet verzoekers specifieke vrees voor vervolging door het talibanregime omwille van zijn toegeschreven verwestering en hij houdt geen rekening met de veranderde omstandigheden, waaronder dat repressieve regime.

8. Een vierde middelonderdeel richt verzoeker tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met verwijzing naar het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM brengt verzoeker in herinnering dat deze beoordeling dient te gebeuren aan de hand van de vraag of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend is veroorzaakt door gedragingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit criterium in het bestreden arrest wel aanvaardt doch er in zijn analyse bijkomende voorwaarden aan toevoegt. Met de overweging dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als bijkomende vereiste een opzettelijk handelen of nalaten, namelijk het doel de humanitaire situatie te doen verslechteren. Verder laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de sancties en economische acties, opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, alsmede de motieven voor het opleggen ervan, buiten beschouwing omdat daarbij geen sprake zou zijn van opzettelijk handelen of nalaten, specifiek gericht tegen de Afghaanse bevolking. Door deze specifieke gerichtheid te vereisen, legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker nogmaals de bijkomende voorwaarde van een opzet op.

Beoordeling

Algemeen

9. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Eerste middelonderdeel

10. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022 (eerste punt) en betreffende de toestand in Afghanistan, specifiek voor afgewezen verzoekers om internationale bescherming bij terugkeer naar Afghanistan (tweede punt).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in punt 2.2 van het bestreden arrest een opsomming van de door de verwerende partij en door verzoeker in hun aanvullende nota's bijgebrachte rapporten. Hij overweegt over het voorhanden zijn van informatie na de machtsovername door de taliban:

“Verzoeker klaagt vooreerst een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst verzoeker ook naar de UNHCR *Guidance note* van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 23 december 2022 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022.

Dit standpunt wordt overigens ook bijgetreden door andere Europese lidstaten zoals blijkt uit de Eurostatcijfers die verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota van 12 januari 2023. Deze Eurostat-cijfers geven aan dat in de EU-lidstaten beslissingen worden genomen inzake Afghaanse beschermingsverzoeken, zowel positief als negatief, en dit ondanks de oproep van UNHCR in de *Guidance note* van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan,

zoals verzoeker aanvoert in zijn aanvullende nota, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

Verzoeker argumenteert verder dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR, *in casu* de *Guidance note* van februari 2022, dan aan de richtsnoeren van de EUAA, *in casu* de *Country Guidance* van april 2022, omwille van “*potentiële vooringenomenheid van de EU lidstaten*” wegens diplomatieke en/of politieke belangen. Dit is echter niet meer dan een loze bewering die elke ernstige onderbouwing ontbeert. De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: ‘Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.’ Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door beide partijen wordt aangereikt.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt verder nog:

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder

als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. De overtuiging van verzoeker dat dit niet zo is, volstaat niet.

[...]

In de mate dat verzoeker nog van oordeel zou zijn dat de gebruikte landeninformatie niet afdoende is, wijst de Raad er op dat verzoeker niet concreet aantoont dat uit de landeninformatie verkeerde conclusies zouden zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven. De Raad benadrukt dat de impact van de machtsovername door de taliban op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen in rekening werd gebracht. Het desgevallend benadrukken van pijnpunten in het vergaren van de landeninformatie, doch zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen, volstaat niet.”

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat en waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de meest recente informatie besluit dat hij beschikt over voldoende objectieve en betrouwbare bronnen over de toestand in Afghanistan, en waarom hij bepaalde informatie laat primeren op het standpunt van de UNHCR-nota van februari 2022. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.4 van het bestreden arrest verwijst naar “de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd” en waar hij in zijn analyse uitdrukkelijk ingaat op de inhoud van bepaalde bronnen, geeft hij duidelijk aan waarom hij niet de voorkeur geeft aan het UNHCR-rapport. Er wordt in het bestreden arrest eveneens gerefereerd aan door verzoeker bijgebrachte informatie, zoals de EUROSTAT-cijfers, zodat verzoekers kritiek als zou enkel informatie van het EUAA zijn gebruikt, feitelijke grondslag mist.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat er een “bijzonder hoge

bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt.

Wat het voorhanden zijn van informatie over de toestand voor terugkeerders in Afghanistan betreft, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “bronnen [aangeven] dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd”, waarna hij concreet informatie vermeldt uit een rapport van UNAMA van september 2022, een studie van DIS van juni 2022 en een nota van UK Home Office van februari 2022. Ook op dit punt wordt derhalve geantwoord op verzoekers kritiek en wordt niet enkel EUAA-informatie gebruikt. Zoals *supra* reeds geciteerd, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens dat hij “in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek” en dat het niet volstaat dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, “zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen”. Het zij herhaald dat de vraag of de beschikbare bronnen afdoende zijn, een feitenkwestie betreft waarvan de beoordeling uitsluitend aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het eerste en het tweede punt van het eerste middelonderdeel betreft.

11. In het derde punt van het eerste middelonderdeel gaat verzoeker achtereenvolgens in op verschillende elementen.

In de mate dat verzoeker zich richt tegen het “zonder meer” toepassen van de EUAA-parameters, dient te worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, “[o]m het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, [...] het van belang [acht] zicht te krijgen op de huidige ‘geldende

normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan" en daartoe een aantal vaststellingen doet "[o]p basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd – *in casu* in het verzoekschrift en de aanvullende nota's van beide partijen". Zoals reeds aangegeven in punt 15 *supra*, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarbij telkens aan waarop die vaststellingen zijn gesteund en beperkt hij zich niet tot de EUAA-informatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker "tevens een uitgebreide kritiek [voert] op de gehanteerde landeninformatie die hij nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht" doch hij "herhaalt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek" en hij merkt op dat het "echter niet [volstaat] dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen". Hiermee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan waarom hij verzoekers kritiek niet aanvaardt. Dat verzoeker een andere mening heeft over de zaak zelf, houdt geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

12. Wat de "risicofactoren" betreft, wordt volgens verzoeker in het bestreden arrest niet ingegaan op de bij zijn beroepschrift gevoegde landeninformatie die aantoont dat in het verleden vanuit het westen terugkerende Afghanen wel degelijk werden geconfronteerd met vervolging en als afwijkend werden beschouwd.

De informatie waaraan verzoeker in zijn beroepschrift refereert (zoals een rapport van "Afghanistan-experte" Friederike Stahlman, de *Country Guidance* van het EUAA van november 2021, een rapport van OSAR, een rapport van Asyls en een rapport van EASO) dateert van 2021 of vroeger. Het bestreden arrest is echter gesteund op recentere, door beide partijen aangebrachte informatie

zoals onder meer EUAA-rapporten van augustus 2022 en EASO-rapporten van 2022. Met de uitdrukkelijke verwijzing naar die meer recente informatie wordt dan ook impliciet maar duidelijk aangegeven dat deze primeert op de oudere door verzoeker in zijn beroepschrift aangebrachte informatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende daarom niet uitdrukkelijk te motiveren over verzoekers argumenten, geput uit de oudere informatie.

13. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders.

In het bestreden arrest erkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er bij sympathisanten van de taliban en sommige talibansegmenten een negatief beeld bestaat van personen die Afghanistan hebben verlaten en dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuanceert echter dat de houding van de taliban tegenover terugkeerders ambigu is en dat vaak een onderscheid wordt gemaakt tussen mannen die elders zijn gaan werken en mannen die naar Europa of de Verenigde Staten zijn getrokken, wat als “verkeerd” of “verdacht” wordt beschouwd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat, niettegenstaande de beschikbare bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd, “[e]en anonieme bron met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron (...) geen duidelijk verband (zag) met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen”. Hieruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk een onderscheid maakt bij de analyse van het risico bij een terugkeer naar Afghanistan naargelang het profiel van de terugkeerders, doch besluit dat, zo terugkeerders uit het Westen al een doelwit

waren, er geen duidelijk verband is met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten.

14. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

In het bestreden arrest wordt overwogen dat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan resulteren in stigmatisering, doch dat dit slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden beschouwd als vervolging of ernstige schade en dat dit samen met andere individuele elementen dient te worden beoordeeld. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Door te oordelen dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zal zijn, noch als zodanig zal worden beschouwd en dat verzoeker *in concreto* moet aantonen dat hij daadwerkelijk verwesterd is dan wel als verwesterd zal worden beschouwd, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening met de perceptie van terugkeerders als verwesterd en eist hij geenszins dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden. Omdat niet voor elke terugkeerder uit Europa omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, vereist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel dat verzoeker “*in concreto* [aantoont] dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd”. Op grond van een uitgebreide analyse komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens tot de conclusie dat “[g]elet op verzoekers individuele omstandigheden [...] *in casu* niet [kan] worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering”. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook verzoekers asielrelaas in zijn

beoordeling betrokken doch dit ongeloofwaardig bevonden. Verzoekers kritiek dat in het bestreden arrest enkel de daadwerkelijke verwestering als maatstaf is gehanteerd, mist dan ook feitelijke grondslag.

15. Volgens verzoeker is in het bestreden arrest geen rekening gehouden met de zichtbaarheid en dus de identificeerbaarheid van terugkeerders uit het Westen.

In het bestreden arrest wordt dienaangaande overwogen:

“Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, verwijst de Raad naar wat hierboven werd uiteengezet. Daaruit blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.”

Verder is de stelling in het bestreden arrest “dat de infrastructuur van de *de facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren” expliciet gesteund op

een Deens rapport van juni 2022 dat is aangehaald in een EUAA-rapport van augustus 2022. Verzoekers kritiek dat het slechts om een “bewering” in het bestreden arrest zou gaan, mist feitelijke grondslag.

Met het voorgaande beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk verzoekers standpunt over het voorgehouden risico dat hij kan worden geïdentificeerd als terugkeerder uit het Westen. Dat verzoeker over dat risico een andere mening heeft dan deze in het bestreden arrest, houdt geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht, doch betreft de grond van de zaak.

16. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest geen rekening gehouden met zijn kritiek dat hij enkel omwille van zijn vlucht naar Europa kan worden gezien als een politiek-religieuze verrader, los van de vraag of hij verwesterd is of aldus wordt gepercipieerd.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangeeft dat “[g]elet op verzoekers individuele omstandigheden [...] *in casu* niet [kan] worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering”, impliceert dit tevens dat verzoeker zijn vrees voor “politiek-religieus verraad” wegens zijn vlucht naar of verblijf in Europa volgens het bestreden arrest niet concreet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderscheidt in dit verband twee mogelijke redenen voor een gegronde vrees voor vervolging, namelijk enerzijds een “terugkeer uit Europa” en anderzijds een “(toegeschreven) verwestering”. In de mate dat hij opwerpt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel rekening houdt met een daadwerkelijke of toegeschreven verwestering, gaat verzoeker uit van een foutieve lezing van het bestreden arrest.

Waar verzoeker tot slot hekelt dat de Raad niet heeft geantwoord op zijn kritiek op de “anonieme bron”, wordt herhaald dat de jurisdictionele motiveringsplicht hem niet ertoe verplicht te antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Het gaat te dezen ook niet om een anonieme bron van de verwerende partij zelf, maar om een anonieme bron die is opgenomen in een rapport van het EUAA. Verzoeker brengt bovendien geen bepaling bij die inhoudt dat het gebruik van anonieme bronnen verboden zou zijn.

17. Verzoeker toont omtrent de voormelde beoordeling in het bestreden arrest geen schending aan van de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

18. Het eerste onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Tweede middelonderdeel

19. Met betrekking tot de mogelijkheden waarover de taliban zouden beschikken om controles uit te oefenen, blijkt geen tegenstrijdigheid in het bestreden arrest tussen de overwegingen dat enerzijds de taliban (in het algemeen) niet in staat worden geacht terugkeerders op te sporen en te controleren en dat anderzijds de taliban door hun plaatselijke aanwezigheid wel weten wie (lokaal) al dan niet is teruggekeerd.

Verzoeker ontwaart ook een tegenstrijdigheid in het bestreden arrest over het risico dat terugkeerders lopen aan de *checkpoints*. De overweging in het bestreden arrest dat de controleposten zijn opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen, kadert in de eerste plaats binnen de vaststelling “dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het niettemin gevaarlijk kan zijn

vanwege opdringerige controleposten die opgericht zijn om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes”. Door enerzijds aan te geven dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden en dat mensen die naar Europa of de Verenigde Staten zijn vertrokken als “verkeerd” of “verdacht” worden gezien en anderzijds te stellen dat uit de algemene informatie niet blijkt dat elke Afghaan die langs een controlepost komt, problemen zal ondervinden en de focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen net de mogelijkheid open dat in concrete gevallen bepaalde Afghanen die langs een controlepost komen problemen kunnen ondervinden, maar dat dit niet geldt voor “elke Afghaan die langs een controlepost komt”. De overweging dat de focus van de taliban is gericht op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers, is daarmee niet onverzoenbaar.

Verder acht verzoeker de motivering van het bestreden arrest tegenstrijdig voor wat betreft de analyse van het risico voor Afghanen die vanuit het Westen terugkeren naar hun land. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds van oordeel is dat uit de landeninformatie niet blijkt dat het feit van terugkeer uit het Westen voor iedere Afghaan op zich reeds aanleiding zou geven tot vervolging, doch dat de individuele en concrete omstandigheden van de betrokkene moeten worden beoordeeld en hij anderzijds stelt dat beschermingsverzoeken van uit het Westen terugkerende Afghanen met de nodige voorzichtigheid moeten worden benaderd, vormt dit geen tegenstrijdigheid doch een verwijzing naar een voorzichtige houding bij de beoordeling. Verzoeker toont ook wat dat betreft geen tegenstrijdige motieven aan die elkaar zouden opheffen en tot een gebrek aan motivering zouden doen besluiten.

Verzoeker verwijst naar de opmerking in het bestreden arrest dat zijn betoog dat hij niet beschikt over een *taskara*, niet dienstig is omdat noch de aanvankelijk bestreden beslissing noch het arrest een verwijderingsmaatregel

inhoudt. In de mate dat volgens verzoeker opnieuw sprake is van “een interne tegenstrijdigheid in het bestreden arrest”, geeft hij echter niet aan met welke andere motieven deze opmerking tegenstrijdig zou zijn en toont hij *a fortiori* niet het bestaan van tegenstrijdige motieven aan. Verzoeker gaat ook voorbij aan de navolgende overweging dat het al dan niet kunnen aantonen vanwaar hij juist terugkeert, geen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt immers niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden, doch dat de focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie en dat verzoeker in de huidige stand van zaken echter niet aantoont dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. In de mate dat verzoeker het niet eens is met de gemaakte beoordeling, houdt zijn kritiek geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

20. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Derde middelonderdeel

21. Verzoeker acht de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest de richtlijnen van het EUAA bijtreedt maar vervolgens onvoldoende ingaat op de parameters van verzoekers leeftijd en zijn verblijfsduur in het Westen.

22. Anders dan verzoeker voorhoudt, is de motivering betreffende de paramaters van verzoekers leeftijd en duur van zijn verblijf in het Westen niet beperkt tot de overwegingen dat “van een volwassene [kan] worden aangenomen dat zijn persoonlijkheid reeds meer gevormd is, zodat uit het voorgaande volgt dat

verzoeker al was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam” en dat verzoeker niet aan[toont] dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt immers ook een omstandige en concrete analyse van verzoekers verklaringen betreffende zijn verblijf in het Westen:

“Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nergens aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én geïsoleerd/vervolgd. Waar hij in het verzoekschrift spreekt over het gegeven dat hij zich zeer snel heeft aangepast aan de westerse cultuur en ondertussen voor een internationaal bedrijf in Tessenderlo werkt met een vrouwelijke manager, waarvan hij bewijs bij het verzoekschrift voegt, een westerse kledingstijl heeft, graag naar muziek luistert, op verschillende sociale media platformen actief is, Engels spreekt en sociale contacten onderhoudt met zowel jongens als meisjes zoals blijkt uit de foto's gevoegd bij het verzoekschrift, merkt de Raad op dat deze elementen onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze voormelde elementen maken nog niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door

de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hij aanwezig is op verschillende sociale media platformen, en hiervan foto's bij het verzoekschrift voegt, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat uit het loutere feit dat hij aanwezig is op sociale media en de neergelegde foto's afgeleid kan worden dat hij dermate kritische berichten ten aanzien van de taliban post waardoor hij dreigt geïdoleerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of de volledige accounts te verwijderen. Er blijkt overigens niet uit de algemene informatie dat elke Afghaan die langs een controlepost komt, problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij persoonlijk geïdoleerd zou worden bij deze controleposten waardoor zijn sociale media accounts hem in de problemen zouden brengen.

Verzoekers betoog mist de nodige persoonlijke en concrete invulling. Ook de stelling dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan wordt eveneens op geen enkele wijze geconcretiseerd, laat staan onderbouwd. Het is niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich zou hebben eigen gemaakt. Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt ook dat verzoeker deelnam aan de Afghaanse samenleving, vermits hij tijdens het persoonlijk onderhoud zelf stelde dat hij er naar school, naar de *madrassa* en naar

de moskee ging en dat hij zijn eigen winkel uitbaatte. Volgens het bestreden arrest toont verzoeker niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid, heden niet langer kent.

Uit de navolgende overwegingen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk de gewijzigde toestand sinds de machtsovername door de taliban in Afghanistan betreft in zijn beoordeling:

“De duur van zijn verblijf in België sinds april 2021, *in casu* amper twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft met zijn familie (zie *infra*). Met een verwijzing naar zijn loutere verblijf in Europa, zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. De argumentatie dat verzoeker niet in staat is om zich aan te passen aan de spelregels van de taliban, dat hij niet in staat is om te beseffen hoe hij zelf anders is dan vroeger en dat hij niet in staat is te beseffen dat hij moet opletten hoe hij zich gedraagt in Afghanistan, is niet meer dan een blote en algemene bewering. Vooreerst brengt verzoeker geen enkel concreet element bij waaruit zou kunnen blijken dat hij daartoe niet in staat zou zijn. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst: beide ouders wonen nog steeds in verzoekers regio van herkomst samen met de broers en zus van verzoeker [...]. Bovendien blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en stelt gelovig te zijn. Verder staat verzoeker nog steeds in contact met zijn familie in Afghanistan [...], zoals ook nog blijkt uit het recent telefoongesprek dat hij in het verzoekschrift aankaartte zodat niets hem belet om zich omtrent de huidige geldende regels en normen te informeren.”

Verzoeker toont in het licht van de voormelde overwegingen in het bestreden arrest geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht met betrekking tot zijn leeftijd en verblijfsduur in het Westen.

23. Het derde onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Vierde middelonderdeel

24. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijkomende voorwaarden zou toevoegen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden.

25. Verzoeker betwist niet de stelling in het bestreden arrest dat “[d]e kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen”.

Volgens verzoeker worden in het bestreden arrest echter ten onrechte voorwaarden toegevoegd door te stellen dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen “om de humanitaire situatie te doen verslechteren” en door te stellen dat de ernstige schade het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten “dat specifiek gericht is tegen de Afghaanse bevolking”.

26. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het algemeen dat “[n]a een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, [...] niet [kan] worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021”. Hij maakt vervolgens een omstandige analyse van de (evolutie van de) precaire socio-economische situatie en de diverse oorzaken ervan. Hierbij overweegt hij onder meer dat, “[h]oewel het economische beleid van de taliban

voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, [...] uit de beschikbare landeninformatie niet [blijkt] dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren”.

Na de voormelde omstandige analyse besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is” en stelt hij vervolgens nogmaals dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan dat ze wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”. Met de vaststelling in het bestreden arrest dat “uit de beschikbare landeninformatie niet [blijkt] dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren”, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het doen verslechteren van de humanitaire situatie niet als een afzonderlijke voorwaarde. Het gaat slechts om een vaststelling die samen met een aantal andere elementen leidt tot de conclusie dat de precaire toestand niet is te wijten “gedragingen van de taliban of enige andere actor”. Verzoekers kritiek berust in die mate op een foutieve lezing van het bestreden arrest.

Het middelonderdeel berust eveneens op een foute lezing van het arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met gedragingen van de taliban of de buitenlandse regeringen en internationale instellingen die niet rechtstreeks de Afghaanse burgers treffen. Net door aan te geven dat er sprake is van “een multidimensionale crisis” benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de precaire humanitaire

situatie niet “overwegend” veroorzaakt is door een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kritiek mist aldus feitelijke grondslag.

27. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet de onwettigheid aantoont van de beoordeling in het bestreden arrest dat de preciaire toestand in Afghanistan niet overwegend is veroorzaakt door de taliban of door enige andere actor zodat verzoeker zich wat die preciaire toestand betreft niet kan beroepen op artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M’Bodj tegen België*, ook blijkt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd. Overigens geeft verzoeker in het verzoekschrift tot cassatie zelf letterlijk aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had verwezen naar het arrest *M’Bodj* en dat daarin “wordt gesteld dat een preciaire socio-economische/humanitaire situatie die overeenstemt met een onmenselijke of vernederende behandeling, slechts aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indien er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet”.

28. Het vierde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

29. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een

verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

30. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negenentwintig september tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams